

[Aksel Larsen.]

rers Hukommelsestab ændrer ikke den fundamentale marxistiske Sandhed, at Arbejderklassen internationalt har de samme Interesser, og at derfor de marxistiske Arbejderpartier i alle Lande kun fører en rigtig Politik, hvis de arbejder paa den samme politiske Hovedlinie, samt at har man sit politiske Kompas, sin marxistiske Grundviden og Overbevisning i Orden, saa kan man udmærket komme til de samme politiske Konklusioner, naa til at lægge den samme Taktik an i en given verdenspolitisk Situation, uden Hensyn til om man befinder sig i det ene eller det andet Land.

Vi var i Overensstemmelse med Sovjetunionens Kommunisters Politik, som vi var det med de tyske, de engelske, de svenske og norske Kommunisters Politik, da det gjaldt for Arbejderbevægelsen at anspænde alle sine Kræfter for at hindre Krigens Udbrud, og dette kunde være gjort, om det var lykkedes at bryde den engelske, den franske og andre Regeringers Sabotage af Arbejdet paa at skabe en international Fredsfront. At dette ikke lykkedes, skyldtes den socialdemokratiske Internationales og de socialdemokratiske Partiers Modstand og Splittelsesarbejde. Nu er Krig en Kendsgerning. Ikke den Krig, som de kapitalistiske Statsmænd helst havde ønsket, Kapitalisternes Krig mod den socialistiske Sovjetunion, men Krigen mellem Europas førende kapitalistiske Stater indbyrdes, en imperialistisk Krig.

Og nu vil vi bekæmpe denne Krig, som vi før dens Udbrud vilde være med til at hindre den i at udbryde. Det vil ogsaa de svenske, de norske, de engelske, de tyske, de franske og Sovjetunionens Kommuniste. Selvfølgelig vil de det, for Arbejderbevægelsens Kamp mod Kapitalisme og Krig er jo international. Lenins Politik i 1914 var ikke en Emigrants Indfald, men byggede paa den Beslutning, som den internationale socialistiske Kongres i Basel i 1912 havde vedtaget, den Beslutning, som ogsaa det danske Socialdemokratis delegerede, deriblandt Borgbjerg og Stauning, havde stemt for. Vor Politik er i Overensstemmelse med Sovjetregeringens — ja vel, for Sovjetregeringen er en marxistisk Arbejderregering; den driver Arbejderpolitik, og dens Politik er, som Molotof har sagt det, „i Overensstemmelse med Arbejdernes Interesser i alle Lande“, og altsaa ogsaa til Gavn for Danmark og Danmarks arbejdende Folk.

Saa kan man kalde os betydningsløse! Det gør Statsministeren og motiverer der-

med, at han ikke vil skride til Forbudsforholdsregler imod os. Han vil derimod „anbringe os uden for“ de Befolkningsgrupper, hvor han og det ærede Medlem Hr. Carsten Raft færdes. Det skal han have Lov til. Vi selv foretrækker i høj Grad at være udenfor hos Arbejderne paa Fabrikkerne, hos de arbejdsløse paa Kontrolstederne, hos Husmændene bag Ploven og hos Fiskerne i Baaden — fremfor at være „inden for“ hos Statsministerens og Nazionaltidendes gode Selskab — hvad enten det nu samles i Adlon eller paa Amalienborg. Statsministeren talte om en Dødssejlerbevægelse. Mon dette er en rigtig Karakteristik af et Parti, som paa 8 Aar under de vanskeligste Forhold, udsat for den mest illoyale Bekæmpelse under Myndighedsmisbrug fra de socialdemokratiske Lederes Side, har sat sit Stemmetail i Vejret fra ca. 3 000 til 41 000, og som ved den nylig afsluttede kortvarige Urafstemning om Statsministerens Overenskomstforslag kunde mønstre ikke mindre end ca. 60 000 Stemmer mod dette Forslag, medens det store og mægtige Socialdemokrati ved Opbydelse af alle Anstrengelser og Anvendelse af alle Paa-virkningsmetoder kun kunde faa omtrent det dobbelte Antal til ved Afstemningen at tilslutte sig *sit* Synspunkt? Mon Regeringens Hovedorgan „Social-Demokraten“ i Løbet af de sidste 11 Uger vilde bringe 26 ledende Artikler mod os Kommuniste — hvis man virkelig ansaa os for betydningsløse? Mon Statsministeren ikke har glemt, at medens vi er gaaet frem, var det hans eget Parti, der havde et reelt Tab paa ca. 80 000 Vælgere ved Folketingsvalget i Foraaret, takket være, at man saa grundigt har svigtet Arbejdernes Interesser.

Det er sikkert fornuftigt, at Statsministeren ikke mener det formaalstjenligt at forsøge sig med et Forbud for Tiden. At Lysten er til Stede hos ham, det ved vi, men dels vilde et saadant Forbud jo støde paa alt for stor Modstand, dels kan det vist knibe alvorligt med at finde en nogenlunde antagelig Begrundelse for det.

Vi fortsætter vort politiske Arbejde, og skal jeg sammenfatte Meningen med dette, vil jeg gøre det i 6 Punkter. For der første: En Udenrigspolitik, der afviser enhver Støtte, direkte som indirekte, til de krigsførende Magter, og som fremmer alle Bestræbelser, der kan modvirke Krigens og tjene Fredens Sag. For det andet: En Handelspolitik, der ikke virker som praktisk Hjælp til de krigsførende, men som sikrer det danske Folks Forsyning med de nødvendige Varer. For det tredje: En økono-